

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/153/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4113209379
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Pogranová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4113209379.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Pogranovej a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD., v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpený advokátskou kanceláriou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanej: 1. Y. G., narodená XX.XX.XXXX, bytom K., 2. O. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., W. J. XXXX/XX zastúpená JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom so sídlom Stropkov, Námestie SNP 7, o zaplatenie 6 388,81 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu K. č. k. 17C/50/2016-211 zo dňa 10. júla 2017 v odvolaní napadnutej zamietajúcej časti, takto jednohlasne

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej zamietajúcej časti potvrdzuje.

Žalovanej v 1. rade proti žalobcovi odvolací súd nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania

Žalovanej v 2. rade proti žalobcovi odvolací súd priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške ktorého nároku rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia uvedenom rozsudku, Okresný súd Nitra, ako súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie sumy vo výške 1 744,45 Eur spolu s ročným úrokom z omeškania 8,75 % zo sumy 1 142,25 Eur počnúc od 03.12.2012 do zaplatenia zastavil (I. výrok). Žalobu zamietol (II. výrok) a rozhodol, že žalovaným v 1. a 2. rade sa priznáva plná náhrada trov konania (III. výrok). Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil s poukazom na § 470 ods. 1, 2, § 290, § 180 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že právny predchodca žalobcu so žalovanou v 1. rade uzavrel dňa 26.06.2005 Zmluvu o splátkovom úvere č. 0273574085 na základe, ktorej bol žalovanej v 1. rade poskytnutý úver vo výške 150 000 Sk (4 979,08 Eur), spolu s 12,10 % úrokom, ktorý mala žalovaná splácať mesačne k 20. dňu v mesiaci vo výške 2 221,00Sk (73,72 Eur), počnúc prvou splátkou 20.07.2005 a s konečnou splatnosťou úveru 20.06.2015. Z dohody o ručení uzavretou dňa 28.06.2005 medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou v 2. rade bolo zistené, že žalovaná 2. rade uspokojí pohľadávku veriteľa z úverovej zmluvy vo výške 150 000 Sk ako aj poplatky a náklady spojené s úverovou zmluvou úroky z omeškania a to v prípade, ak dlžník žalovaná 1. rade neuhradí veriteľovi (právnemu predchodcovi žalobcu) riadne a včas pohľadávku založenou úverovou zmluvou. Z dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 01.06.2011 medzi žalovanou v 2. rade a žalobcom bolo zistené, že žalovaná 2. rade ako ručiteľ uznáva, čo do právneho dôvodu a výšky záväzku voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy č. 273574085, zo dňa 28.06.2005 uzavretej s pôvodným veriteľom. V predmetnej dohode sa

zároveň žalovaná 2. rade zaviazala splatiť svoj záväzok voči veriteľovi v 26 pravidelných mesačných splátkach v dohodnutej minimálnej výške 340 Eur mesačne počnúc prvou splátkou 15.06.2011 s dátumom poslednej splátky 15.07.2013. Zároveň v predmetnej dohode o uznaní záväzku vyhlásila, že má vedomosť o premlčaní dlhu a o jeho následkoch. Zmluvou o postúpení pohľadávky č. 0568/2011/CE uzavretou medzi právnym predchodcom žalobcu Slovenská sporiteľňa, a. s., so sídlom Tomášikova 48, Bratislava a žalobcom dňa 24.03.2011, právny predchodca žalobcu postúpil predmetnú pohľadávku ako postupca na žalobcu ako postupníka, pričom predmetom postúpenia bola pohľadávka v celkovej výške 7 146,61 Eur. Z oznámenia o postúpení pohľadávky bolo zistiteľné, že právny predchodca žalobcu oznámenie o postúpení pohľadávky oznámil žalovanej 1. rade ako aj žalovanej v 2. rade dňa 12.04.2011. Žalobca žalovaný v 1. a v 2. rade písomným oznámením zo dňa 12.11.2012 oznámil, že dňom 12.11.2012 bola vyhlásená mimoriadna splatnosť poskytnutého úveru, pričom celková suma splatného úveru predstavuje výšku 6 388,81 Eur. S poukazom na § 92 ods. 8 Zákona o bankách konštatoval, že spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania, ako aj z oboznámenia z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise mal za preukázané, že žaloba podaná žalobcom nie je dôvodná. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že predmetom sporu je zaplatenie sumy vo výške 6 388,81 Eur, ktorú si žalobca uplatňuje z titulu, že predmetná pohľadávka mu bola postúpená na základe zmluvy o postúpení uzavretej medzi postupcom Slovenskou sporiteľňou, a.s., so sídlom Bratislava a žalobcom a to dňa 24.03.2011. Právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovanou 1. rade dňa 26.06.2005 Zmluvu o splátkovom úvere č. 0273574085 na základe, ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 150 000 Sk (4 979,08 Eur), pričom predmetný úver nesplácala riadne a včas tak, ako bolo dohodnuté v zmluvných podmienkach. Zároveň právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovanou v 2. rade dňa 28.06.2005 dohodou o ručení, z ktorej bolo zistené, že žalovaná v 2. rade uspokojí pohľadávku veriteľa z úverovej zmluvy vo výške 150 000 Sk ako aj poplatky a náklady spojené s úverovou zmluvou úroky z omeškania a to v prípade, ak dlžník žalovaná 1. rade neuhradí veriteľovi (právnemu predchodcovi žalobcu) riadne a včas pohľadávku založenou úverovou zmluvou. Ďalej bolo v konaní zistené a to z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise a to na č. l. 27 a 29, že právny predchodca žalobcu žalovaný v 1. a 2. rade oznámil postúpenie pohľadávky podľa § 526 Občianskeho zákonníka. Z vyjadrenia právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní ako aj z písomného vyjadrenia v žalobcu zo dňa 07.03.2017 bolo zistené, že právny predchodca žalobcu nevyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru došlo ku dňu 02.12.2012 až zo strany žalobcu. Právny zástupca žalobcu až do vyhlásenia dokazovania za skončené nepredložil súdu listinné dôkazy preukazujúce jeho aktívnu legitimáciu, ktorá bola právnym zástupcom žalovanej v 2. rade namietaná. Súd prvej inštancie konštatoval, že z obsahu spisu nevyplyva, že postupca ukončil záväzkovo - právny vzťah uzatvorený medzi postupcom na jednej strane a žalovanými v 1. a v 2. rade na strane druhej, ani že bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, vypovedaná zmluva alebo že došlo k odstúpeniu od zmluvy. Žalobca nepredložil súdu doklady, ktoré by danú skutočnosť - ukončenie zmluvy - preukázali. K predčasnemu ukončeniu zmluvy došlo až zo strany žalobcu oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 24.03.2011. Pokiaľ Slovenská sporiteľňa, a. s., postúpila zmluvou zo dňa 24.03.2011 predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu žalobcovi EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Údernícka 5, postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. Totiž keďže ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý úver (nedošlo k vyhláseniu jeho mimoriadnej splatnosti), Slovenská sporiteľňa, a. s., nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Zmluva o postúpení pohľadávok z 24.03.2011 je preto neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Obč. zák. Žalobcovi preto v spore chýba aktívna vecná legitimácia. Poukázal tiež nato, že žalobca nie je subjektom oprávneným poskytovať úvery, a preto ich nemôže vo vlastnej réžii ani spravovať. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru je pritom úkonom, ktorý možno podradiť pod pojem spravovanie úveru a vzhľadom na to, žalobca zrejme nebol oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť predmetného úveru. Z dôvodu, že právny zástupca žalovanej v 2. rade namietal aktívnu legitimáciu žalobcu, súd túto skutočnosť skúmal a z listinných dôkazov ako aj z výsluchu strán sporu mal za to, že žalobcom nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Keďže žalobca nemá aktívnu vecnú legitimáciu, žalobu v celom rozsahu ako nedôvodne podanú zamietol. Súd prvej inštancie vzhľadom na čiastočné späťvzatie návrhu žalobcu

pred začatím pojednávania postupoval v zmysle vyššie citovaných ustanovení a konanie vo veci zastavil. Keďže žalované v 1. a 2. rade boli v konaní úspešné, súd im priznal plnú náhradu trov konania.

2. Proti zamietajúcej časti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. V prvom rade poukázal na skutočnosť, že v konaní bolo preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách ukladá a teda nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že v konaní opakovane tvrdil, že žalovaná v 1. rade bola zo strany postupcu pred postúpením pohľadávky vyzvaná na úhradu omeškaných splátok a v čase uskutočnenia tejto výzvy bola žalovaná v 1. rade v omeškaní nepretržite dlhšie ako 90 dní. Žalovaná v 1. rade za celú dobu trvania zmluvného vzťahu uhradila a z poskytnutého úveru sumu v celkovej výške 2 122,66 Eur - poslednú úhradu uskutočnila dňa 20.09.2007 vo výške 2 361 Sk. Od 20.09.2007 žalovaná v 1. rade neuhradila svoj záväzok ani len čiastočne. Žalovaná v 1. rade tak bola v nepretržitom omeškaní so splácaním úveru najneskôr odo dňa 21.09.2007 a zároveň bola zo strany postupcu viacerými podaniami vyzvaná na splnenie omeškaných splátok. K postúpeniu pohľadávky zo strany postupcu na žalobcu došlo na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 24.03.2011. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, žalovaná v 1. rade bola pred postúpením pohľadávky zo strany postupcu opakovane vyzývaná na úhradu omeškaných splátok, pričom bola v nepretržitom omeškaní so splácaním úveru najneskôr od 21.09.2007 (t. j. po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní). Je nesporným skutkovým tvrdením, že žalovaná v 1. rade bola v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bola postupcom vyzvaná na úhradu omeškaných splátok. Žalobca taktiež v súvislosti s platným postúpením pohľadávky poukázal na bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok a § 89 ods. 1 Zákona o bankách, ktorý pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení Zákona o bankách, pričom § 92 ods. 8 Zákona o bankách nevyklučuje odchyľnu úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si v posudzovanom prípade dohodli otázku postúpenia pohľadávky odchyľne od predmetného zákona, to konkrétne v bode 19.16 Všeobecných obchodných podmienok. Na základe uvedeného zastal názor, že splnenie podmienok v podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách v konaní ani nebolo potrebné preukazovať, keďže zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdenom prípade v súlade s § 89 ods. 1 Zákona o bankách odchyľne od § 92 ods. 8 Zákona o bankách a na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10Co/76/2016 zo dňa 07.12.2016 a sp. zn. 19Co/2/2016 zo 02.05.2017, sp. zn. 11Co/206/2015 zo dňa 05.10.2016, sp. zn. 11Co/11/2015 zo dňa 25.08.2016. Ďalej uviedol, že aktívnu legitimáciu v konaní preukázal oznámením postupcu o postúpení pohľadávky, pre úplnosť však uviedol, že § 92 ods. 8 Zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky a ide o ustanovenie, v ktorom je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva, čo vyplýva aj z ustanovenia § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Zákonodarca v uvedenom ustanovení jednoznačne definoval, že veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len ak to pripúšťa osobitný predpis, kde je v poznámke pod čiarou (7) definovaný § 524 Občianskeho zákonníka. Žalobca zastal názor, že aj prípadné porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 92 ods. 8 Zákona o bankách nemožno spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže norma obsiahnutá v § 92 ods. 8 Zákona o bankách, nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, v tomto prípade žalovanej 1., ale administratívnu zodpovednosť postihnutelnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 Zákona o bankách. Aj v tejto súvislosti poukázal na rozhodovaciu činnosť Krajského súdu v Prešove. Mal za to, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky podľa § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo Zákona o bankách. S nedoručením takejto výzvy teda nemôže byť spojená sankcia v podobe neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, ale len sankcie vyplývajúce zo Zákona o bankách, konkrétne zodpovednosť banky v zmysle § 50 ods. 1 Zákona o bankách. Taktiež uviedol, že žalovaná v 1. rade bola ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 1251 dní, teda viac ako rok, v súvislosti s čím žalobca zastal názor, že žalobca by konal v súlade s § 92 ods. 8 Zákona o bankách aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovanej v 1. rade nezasielal. Vzhľadom na uvedené zastal názor, že mu vznikol nárok na náhradu uplatnenej sumy spolu s príslušenstvom, splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách v konaní preukázal

prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok, ako aj platobnou históriou úveru. Preukázanie splnenia týchto podmienok navyše podľa názoru žalobcu v konaní nebolo potrebné, keďže žalobca preukázal, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdenom prípade v súlade s § 89 ods. 1 Zákona o bankách odchyľne od § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Záverom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie resp., aby ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaná v 2. rade vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že pre posúdenie predmetnej právnej veci je významné, že právnym titulom uplatňovaného nároku žalobkyne je pohľadávka z pôvodne bankového úveru. Banky poskytujú úvery najmä z peňažných zdrojov, ktoré získali verejnou výzvou na ukladanie peňazí verejnosti do týchto inštitúcií za úroky. Štát chráni vklady občanov a právnických osôb uložené v banke aj tým, že autorizuje inštitúcie (banky), ktorým udeľuje bankové povolenie a stanovuje presný režim činnosti týchto inštitúcií. Uviedla, že z citovaného § 92 ods. 1 Zákona o bankách, vyplýva že prvá obligatórna podmienka pre platnú cesiu bankovej pohľadávky je písomná výzva banky, ktorá má byť klientovi banky doručená a napriek tejto písomnej výzve je klient banky v kvalifikovanom omeškaní (nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní). Až po preukázaní, že klientovi banky bola takáto výzva zo strany banky doručená, prichádza do úvahy postúpenie bankovej pohľadávky, zodpovedajúcej omeškanému záväzku inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Žalovaná v 2. rade uviedla, že na pojednávaní dňa 13.03.2017 poprela žalobcove tvrdenia, že žalovanej v 1. rade bola niekoľkokrát doručená výzva podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, pričom oprávnenie ručiteľa uplatňovať voči veriteľovi všetky námietky, ktoré prislúchajú dlžníkovi vyplýva priamo z § 548 ods. 2 OZ. Uvedenú skutočnosť žalobca ku dňu spisovania vyjadrenia žiadnym spôsobom nepreukázal, a navyše ju zavádzajúco označuje za nesporné tvrdenie. Po splnení tejto podmienky môže banka pristúpiť k postúpeniu spôsobilej pohľadávky, teda pohľadávky, s ktorou je dlžník v omeškaní. Žalovaná v 2. rade v žiadnom prípade nespochybňuje oprávnenie banky postúpiť pohľadávku z celého úverového vzťahu, avšak to by musela SLSP, a.s. pristúpiť k ukončeniu úverového vzťahu (vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru). SLSP, a.s. však úverový vzťah žiadnym spôsobom neukončila a následne postúpila na inkasnú spoločnosť pohľadávku z celého úverového vzťahu. Žalovaná sa nestotožnila s argumentáciou žalobcu, podľa ktorého § 92 ods. 8 Zákona o bankách nemožno spájať s jej aktívnou legitimáciou ako postupníka pohľadávky, pretože takýto výklad je neprípustný, pretože obchádza zákon a umožňuje nebankovkám spravovať bankový úver, pričom na túto činnosť nie sú oprávnené. Je toho názoru, že v § 92 ods. 8 Zákona o bankách sú explicitne uvedené podmienky pre platné postúpenie pohľadávky z banky na tretiu osobu, pričom za splnenia týchto podmienok dôjde k prelomeniu bankového tajomstva a následne k platnému postúpeniu bankovej pohľadávky. Konštatovala, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie vymedzených podmienok podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách: výzva banky dlžníkovi a postúpenie pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu. V zmysle uvedeného považoval zmluvu o postúpení pohľadávok medzi žalobkyňou a jej právnym predchodcom za neplatnú, v dôsledku čoho žalobca nie je v konaní aktívne vecne legitimovaný. V ďalšej časti uviedol, že na uvedenú problematiku reagovala aj ostatná novela zákona o spotrebiteľských úveroch č. 438/2015 Z. z. účinná od 23.12.2015, ktorá *expressis verbis* vyjadrila aj doposiaľ platné pravidlá pre postúpenie pohľadávok, v zmysle ktorých subjekt poskytujúci úver na základe osobitného povolenia je oprávnený previesť práva z takéhoto vzťahu len subjektu s rovnakým oprávnením, prípadne po termíne konečnej splatnosti (§ 17 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z. z.). V súvislosti s argumentáciou žalobcu, že si postúpenie pohľadávky dojednali odchyľne od Zákona o bankách uviedla, že táto argumentácia priamo naráža na § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže takéto zmluvné dojednanie je bez akýchkoľvek pochybností v neprospech spotrebiteľa (klienta banky). Poukázala na skutočnosť, že tento text zmluvnej podmienky SLSP, a.s. (citovaný bod 19.16 VOP) bol rozsudkom Okresného súdu Žilina zo dňa 01.03.2016 č. k. 6C/285/2013-172 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 26.10.2016 č. k. 7Co/270/2016-210 vyhlásený za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Zároveň na podporu svojej argumentácie poukázala na aktuálne rozhodnutia všeobecných súdov SR ohľadom nedostatku aktívnej vecnej legitímácie dodávateľov v skutkovo a právne obdobných veciach, napr. rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 20.04.2017 sp. zn. 5Co/222/2016, uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19.05.2015 sp. zn. 6Co/203/2015 a iné. K námietke žalobcu, že dlžník v súdnom konaní nemá k dispozícii námietku, že zmluva o postúpení je neplatná, poukázal na skutočnosť, že súd je z úradnej povinnosti povinný skúmať aktívnu vecnú legitimáciu na strane žalobkyne a to aj bez návrhu (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.06.2010 sp. zn. 2Cdo/205/2009). Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd rozsudok v jeho zamietajúcej časti ako vecne správny potvrdil.

4. Dňa 21.06.2018 žalovaná v 2. rade predložila rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.04.2018 sp. zn. 1Cdo/147/2017, ktorým NS SR zamietol dovolanie totožnej žalobkyne v skutkovo a právne obdobnej veci.

5. Žalobca v replike v súvislosti s platným postúpením pohľadávky poukázal na bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok a § 89 ods. 1 Zákona o bankách, konštatujúc, že § 89 ods. 1 Zákona o bankách pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od Zákona o bankách, pričom § 92 ods. 8 Zákona o bankách nevyučuje odchyľnu úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si v posudzovanom prípade dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona, a to v bode 19.16 Všeobecných obchodných podmienok, a preto nebolo ani potrebné preukazovať splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách. V tejto súvislosti poukázal na niekoľko rozhodnutí Krajského súdu v Prešove. Ďalej zastal názor, že aktívnu vecnú legitimáciu preukázal oznámením postupcu o postúpení pohľadávky. Žalobca zastal názor, že zo systematického zaradenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách je zrejmé, že toto ustanovenie upravuje výnimky z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok. Uvedené vyplýva aj z § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z. z., z ktoré vyplýva, že veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len ak to pripúšťa osobitný predpis, pričom v poznámke pod čiarou je definovaný odkaz na § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Taktiež zastal názor, že porušenie podmienok § 92 ods. 8 Zákona o bankách nemá za následok vznik občianskoprávnej zodpovednosti, ale zakladá len administratívnu zodpovednosť postihnutelnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 Zákona o bankách. V tejto súvislosti poukázal na názor JUDr. S. D., PhD., LL.M. publikovanom v časopise Súkromné právo č. 1/2015. Taktiež uviedol, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky, s nedoručením takejto výzvy teda nemôže byť spojená sankcia v podobe neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, ale len sankcie vyplývajúcej z § 50 ods. 1 Zákona o bankách. Záverom poukázal na skutočnosť, že žalovaná v 1. rade bola ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní 1 251 dní, teda súčet všetkých omeškaní žalovanej v 1. rade trval viac ako 1 rok, čím by postupca konal v súlade s § 92 ods. 8 Zákona o bankách, aj keby žalovanej v 1. rade písomnú výzvu nezasielal a poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 16.03.2016 sp. zn. 12Co/223/2015.

6. Žalobca v ďalšom vyjadrení s poukazom na § 89 ods. 1 Zákona o bankách a bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok opätovne uviedol, že ustanovenie § 89 ods. 1 Zákona o bankách pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení iného zákona, pokiaľ zákon predmetnú odchyľku nevyučuje, pričom § 92 ods. 8 Zákona o bankách túto odchyľku nevyučuje. Vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy si zmluvné strany dohodli možnosť postúpenia pohľadávky nepodmienujú počtom dní omeškania, prípadne zaslaním písomnej výzvy a preto aj odmieta tvrdenie, že by toto zmluvné dojednanie spôsobovalo nevyvážené postavenie zmluvných strán, nakoľko je v súlade s § 524 Občianskeho zákonníka a s poukazom na rozhodnutia krajských súdov navrhol, aby odvolací súd podanému odvolaniu vyhovel.

7. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté, v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP, 362 ods.1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods.1 CSP), pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval si to dôležitý verejný záujem, s následným verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné. Rozsudok súdu prvej inštancie bol odvolaním napadnutý iba v zamietajúcej časti, preto výrok o zastavení konania o zaplatenie sumy 1 744,45 Eur s príslušenstvom nadobudol právoplatnosť.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Civilný sporový poriadok, ktorý bol prijatý zákonom č. 160/2015 Z.z. a nadobudol účinnosť 01.07.2016, vychádza z princípu aplikácie procesných noriem v ňom obsiahnutých na všetky konania, teda aj na tie, ktoré boli začaté pred dňom jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

10. Predmetom konania je žaloba, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 6 388,81 Eur s príslušenstvom, na tom skutkovom základe, že právny predchodca žalobcu so žalovanou v 1. rade uzavrel dňa 26.06.2005 Zmluvu o splátkovom úvere č. 0273574085, ktorej súčasťou boli Všeobecné obchodné podmienky, na základe ktorej boli žalovanej v 1. rade poskytnuté peňažné prostriedky. Vzhľadom na to, že žalovaná v 1. rade neplnila v stanovených termínoch splátky, čím porušila svoju povinnosť podľa zmluvy, právny predchodca žalobcu odstúpil od zmluvy a vyzval žalovanú v 1. rade na úhradu dlžnej sumy. Právny predchodca žalovaného zmluvou o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 24.03.2011 so žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovaným. Súd prvej inštancie o podanej žalobe rozhodol platobným rozkazom č. k. 7RO/125/2013-52 zo dňa 28.11.2013 voči ktorému podala žalovaná v 2. rade odpor. V dôsledku podaného odporu sa platobný rozkaz zo zákona zrušil. Dňa 09.03.2017 žalobca doručil súdu prvej inštancie čiastočné späťvzatie žaloby (č. l. 103). Súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie sumy vo výške 1 744,45 Eur spolu s ročným úrokom z omeškania 8,75 % zo sumy 1 142,25 Eur počnúc od 03.12.2012 do zaplatenia zastavil a vo zvyšku žalobu zamietol, nakoľko nemal preukázanú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, nakoľko dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané platné postúpenie pohľadávky právneho predchodcu žalobcu.

11. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Bratislava, Tomášikova 48, IČO: 00 151 653, ako banka, a žalovaná v 1. rade, ako dlžník, uzavreli dňa 28.06.2005 zmluvu o splátkovom úvere č. 0273574085, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebného úveru vo výške 150 000 Sk, s úrokom 12,10 % ročne. Poplatok za poskytnutie úveru bol 3 000 Sk, poplatok za správu úveru bol 50 Sk mesačne. Výška splátky bola dohodnutá na 2 221 Sk s periodicitou mesačne k 20. dňu v mesiaci, so splatnosťou prvej splátky 20.07.2005 a poslednej splátky 20.06.2015. V rovnaký deň Slovenská sporiteľňa, a.s. uzavrela dohodu o ručení so žalovanou v 2. rade. Zmluvou o postúpení pohľadávok uzavretou dňa 24.03.2011 medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s., ako postupcom a žalobcom, ako postupníkom, bola pohľadávka zo zmluvy o splátkovom úvere voči žalovaným postúpená na žalobcu. Slovenská sporiteľňa, a.s., postúpenie pohľadávky oznámila listami zo dňa 12.04.2011 žalovanej v 1. aj 2. rade.

12. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

13. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností. Z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver, podľa ktorého žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný v danej veci.

14. Pre posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu súd prvej inštancie považoval za rozhodujúce, že ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý úver (nedošlo k vyhláseniu jeho mimoriadnej splatnosti), Slovenská sporiteľňa, a. s., nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu a taktiež nemal preukázané splnenie podmienok vyplývajúce z § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

15. Zákon o bankách upravuje vzťahy súvisiace s podnikaním bánk na území Slovenskej republiky s cieľom bezpečného fungovania bankového systému (§ 1). V ustanovení § 2 ods. 1 tento zákon definuje banku ako právnickú osobu so sídlom na území Slovenskej republiky založenú ako akciovú

spoločnosť, ktorá má bankové povolenie (je osobitnou úverovou inštitúciou). Špeciálna úprava postúpenia pohľadávky vychádza z osobitného postavenia bánk, ktoré disponujú bankovým povolením. Keďže cieľom zákona je právna úprava pri zabezpečení fungovania celkového bankového systému, bolo žiaduce stanoviť pevné pravidlá pri postupovaní pohľadávok bánk na iné subjekty, ktoré nie sú bankami, aby nedošlo k obchádzaniu zákona o bankách (napr. s postúpením nespliatných pohľadávok bánk súvisí ich ďalšia správa, pritom poskytovanie úveru bánk a ich správa je špecifickou osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou). Ustanovenie § 92 ods. 8 tohto zákona obsahuje osobitnú úpravu postúpenia pohľadávky, písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou, avšak predmetom postúpenia môže byť peňažný záväzok klienta voči banke, s ktorým je nepretržite v omeškaní po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom sa tiež vyžaduje existencia písomnej výzvy na úhradu peňažného záväzku adresovaná klientovi. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Týmto ustanovením zákonodarcu sledoval sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu (toto právo banka nemá, ak klient uhradil omeškaný peňažný záväzok ešte pred postúpením pohľadávky, s výnimkou, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti peňažného záväzku presiahol jeden rok). Zákonom stanovené podmienky postúpenia, umožňujúce postúpiť bankovú pohľadávku iba na vybrané subjekty, nepodporujú záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola ochrana bankového tajomstva. Striktné podmienky postúpenia pohľadávky vo svojom súhrne opodstatňujú záver o zákaze postúpenia bankovej pohľadávky so súčasným stanovením výnimiek z tohto zákazu a neumožňujú odklon od pravidiel cesie bankovej pohľadávky v neprospech spotrebiteľa.

16. Postúpenie pohľadávok je upravené v ustanoveniach § 524 a nasledujúce Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakazuje postúpiť, okrem iného také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Pohľadávky banky voči svojim klientom treba považovať práve za takýto druh pohľadávok. S každou pohľadávkou banky voči klientovi sú neoddeliteľne spojené špecifické povinnosti a požiadavky kladené na podnikanie bánk v zmysle § 27 a nasl. zákona o bankách, ako aj obsiahle bankové tajomstvo (§ 91 a nasl. cit. zákona). Tieto požiadavky a povinnosti nevyplyvajú pre banku zo zmluvy s klientom, ale priamo zo zákona. Postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá týmto požiadavkám nepodlieha, sa tak podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom, ako postupníkom, a dlžníkom, v porovnaní so vzťahom medzi veriteľom, ako postupcom (bankou), a dlžníkom. Preto treba principiálne vychádzať z toho, že ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka bráni postupovaniu pohľadávok z takých právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach dlžníka. Vzhľadom na uvedenú zákonnú výlukú ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách, dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. V zmysle citovaného ustanovenia tak predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávku banky nie je možné postúpiť tretej osobe, pretože tomu bráni už citované ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak určitú pohľadávku nie je možné postúpiť (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej následné postúpenie inému subjektu je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi. Pokiaľ v iných prípadoch neplatnosti zmluvy o postúpení (napr. kvôli nedostatočnej identifikácii pohľadávky), sa účinky tejto neplatnosti prejavia len medzi postupcom a postupníkom, no voči dlžníkovi je takéto postúpenie podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinné, ak mu ho oznámi postupca, v prípadoch uvedených v § 525 Občianskeho zákonníka, ani prípadné oznámenie postupcu v zmysle § 526 Občianskeho zákonníka nemá voči dlžníkovi žiadne účinky. Dlžník teda nie je povinný plniť postupníkovi.

17. Z vyššie uvedených dôvodov potom vyplýva, že na rozpor postúpenia pohľadávky banky voči spotrebiteľovi, s ustanovením § 525 Občianskeho zákonníka, ktoré má za následok absolútnu neplatnosť postúpenia, prihliada súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ďalej z týchto skutočností vyplýva, že ak je pre platnosť postúpenia potrebné splniť určité podmienky, (uvedené v § 92 ods. 8 zákona o bankách), bol žalobca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný preukázať predpoklady svojej aktívnej vecnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak povinný preukázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a

klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku, minimálne 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok neunesenie dôkazného bremena ohľadom aktívnej vecnej legitímácie postupníka.

18. Odvolací súd v zmysle § 387 ods. 3 CSP sa pri posudzovaní danej veci zaoberal podstatnými námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a dospel k záveru, podľa ktorého žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu, keďže pred postúpením pohľadávky nebol dodržaný postup pôvodného veriteľa stanovený v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách, v dôsledku čoho je zmluva o postúpení pohľadávok vo vzťahu k žalovaným neplatný právny úkon. S námietkou voči nesprávnemu právnemu posúdeniu jeho aktívnej vecnej legitímácie sa odvolací súd nestotožnil, pričom poukazuje na nižšie uvedené dôvody. Z rovnakých dôvodov odvolací súd nepovažoval za dôvodné tvrdenie žalobcu o odlišnej dohode, ktorá umožnila jeho právnemu predchodcovi postúpenie pohľadávky nepodmienené počtom dní omeškania, či zaslaním písomnej výzvy.

19. V súvislosti s námietkou žalobcu, že tento splnil všetky podmienky vyplývajúce z § 92 ods. 8 Zákona o bankách, keď žalovanú v 1. rade jeho právny predchodca niekoľkokrát vyzýval na splnenie dlhu a táto bola aj napriek výzve dlhšie ako 90 dní v omeškaní a aj v súvislosti s námietkou, že v súlade s § 89 ods. 1 Zákona o bankách si v bode 19.16 Všeobecných obchodných podmienok dojednali postúpenie pohľadávky odlišne od Zákona o bankách, pričom takto sa splnenie podmienok vyplývajúcich z § 92 ods. 8 Zákona o bankách nevyžadovalo; ako aj v súvislosti s argumentáciou žalobcu, že aktívnu vecnú legitímáciu preukázal oznámením o postúpení pohľadávky a s námietkou, že § 92 ods. 8 Zákona o bankách upravuje len podmienky, aby nedošlo k porušeniu bankového tajomstva, a nie podmienky platného postúpenia pohľadávky, odvolací súd musí poukázať na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR ako napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. apríla 2018 sp.zn. 1 Cdo 147/2017, podľa ktorého v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Uvedené rozhodnutie bolo na zasadnutí občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 9. októbra 2018 prijaté na uverejnenie v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR v znení právnej vety: Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práv klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon.

20. Ďalej poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28.03.2018 sp. zn. 7 Cdo 26/2017, v ktorom dovolací súd poukázal na zjavnú neudržateľnosť argumentácie dovolateľky tým, že v prípade súčtu všetkých omeškaní úverového dlžníka trvajúceho viac než rok sa nemusí trvať ani na výzve banky klientovi pred postúpením pohľadávky, keď časť úpravy o tom, že skôr uvedené neplatí, sa vzťahuje výlučne na zachovanie práva banky uplatniť právo na postúpenie pohľadávky napriek neskoršiemu plneniu klienta a nie aj na ustúpenie od podmienok, za ktorých k postúpeniu možno pristúpiť (hocako tu môže byť predmetom diskusie tá otázka akcentovaná dovolaním, podľa ktorej v takomto prípade nie je zrejmé, čo by v čase po oneskorenom splnení klientom jeho záväzku vrátane príslušenstva malo byť ešte predmetom postúpenia pohľadávky). To obdobne platí aj o nosnej časti samou dovolateľkou ponúknutej odpovede na otázku predostieranú dovolaním, teda že § 92 ods. 8 bankového zákona ako celok treba chápať len ako úpravu podmienok, za ktorých môže dôjsť k prelomeniu bankového tajomstva, pretože takáto interpretácia opomína, že splnením podmienok podľa prvej vety ustanovenia zákonodarca podmienil nielen postúpenie pohľadávok mimo tzv. bankový sektor, ale tiež také postúpenie, pri ktorom pohľadávku patriacu pôvodne jednej banke prevezme iná osoba s rovnakým statusom. S poukazom na ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí správne právne vyhodnotil to, čo žalobca v tomto smere namietal. Žalobca totiž riadne nepreukázal také dôkazy, ktoré by svedčili o dôvodnosti jeho tvrdení, práve naopak, žalobca nezvládol dôkazné bremeno, čo viedlo k právnemu záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a k právnemu záveru, že postúpenie pohľadávky nebolo platné, z čoho vyplýva, že žalobca nemôže mať dostatok aktívnej vecnej legitímácie.

21. S poukazom na vyššie citované rozhodnutia potom odvolací súd dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal aktívnu vecnú legitímáciu, keď súdu nepredložil dôkazy preukazujúce splnenie podmienok § 92 ods. 8 Zákona o bankách (preukázateľné odoslanie písomnej výzvy dlžníkovi a nepretržité omeškanie

viac ako 90 dní). Vzhľadom na uvedené nedostatky je potom zrejmé, že posudzovaná zmluva o postúpení pohľadávky nie je platným právnym úkonom podľa § 39 OZ. Odvolací súd v danej právnej veci ďalej poukazuje tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/234/2018 zo dňa 16. júla 2019.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené podstatné dôvody odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia a rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej zamietajúcej časti ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

23. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnej žalovanej v 1. rade nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože jej trovy odvolacieho konania nevznikli a úspešnej žalovanej v 2. rade, ktorej vznikli trovy odvolacieho konania, priznal náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).